

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Qua ratione necessarium sit, ut satisfaciamus ipsimet cum Jesu Christo & per Jesum Christum pœnæ peccatis nostris debitæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

debitis, ut posuerit se in locum mei, ut toleraverit pro me, quod tolerare debebam ceu supplicium meorum criminum, quodque tandem satisfecerit plenè pro me, & etiam superabundanter; & modo dicis, quod oporteat me, quoque pati cum illo. An igitur satisfaciendum est mihi ipsi? Quid ergò juvat, ipsum passum esse pro me, si adhuc puniri debeam, cumque ipso pati? Est idem ac si mihi diceret: revertere & redi ad eum, qui extraxit te è tuo carcere. Vah! cur posuit se illuc, si illuc esse non velit? Et similiter, cur Iesus Christus pati voluit in Cruce amore mei, nisi ut ego non patiar?

Quid inquis, reposuit ipsi subiracundè Ecclesiasticus? probe adverte, colloquium tibi fuisse cum quopiam hæretico, teque ip-

fius afflatum veneno perversam aliquam concepisse animo sententiam: siquidem homines ejusmodi carni & sensibus prorsus addicti, ut arceant à se rigida pœnitentiæ opera, egregiam hanc protulere in medium Philosophiam, quod, ut plus honoris attribuatur Iesu Christo, permittere oporteat ipsum pati solum, absque eo, quod cruciatuum ipsius aliquam nobis assumamus partem, quod permitienda sit ipsi soli satisfactio rota, citra id, quod & nos admoveamus manum; & ideo sugillant rigores vitæ austeræ & actus pœnitentiæ, quos nuncupant satisfactiones humanas, quibus homines prætendant salvare seipfos, quique injuriam faciant Passioni Redemptoris. Oportet tibi demonstrare hujus errorem, teque docere.

ARGUMENTUM.

Quâ ratione necessarium sit, ut satisfaciamus ipsimet cum Iesu Christo & per Iesum Christum pœnæ peccatis nostris debite.

ARTICULUS. III.

Nostra salus
non est opus
Dei solius.

Sunt quædam, quæ facit Deus solus absque concursu nostro veluti magnum opus Creationis nostræ; non expetiit ipse consensum nostrum, ut extraheret nos ex abyssu nihili, fecit id ipsemet ex sola bona voluntate suâ, nosque nihil ex parte nostrâ hic addidimus. Sunt autem & alia, quæ facimus nos soli absque concursu Dei, veluti peccata; monstra hæc

sunt opera solius nostræ malæ voluntatis, ex parte suâ nihil hic contribuit Deus. Alia insuper sunt, quæ Deus non facit absque concursu nostro, quæque etiam nos facere non possumus absque concursu Dei, veluti est ingens opus salutis nostræ. Hoc est effatum S. Augustini tam exploratû, ut in omnium versetur ore: *Qui S. Augustin,*
creavit te sine te, non salvabit te sine te.

Quan-

1. Cor. 3.

Quando S. Paulus ad Corinthios scripsit, quod simus coadjutores Dei, non solum dicere volebat, quod ipse ex officio Apostolatûs sui navaret cum Deo operam conversioni peccatorum, sed quod quisvis ex nobis sigillatim posset & debeat se dicere coadjutorem Dei respectu propriæ suæ salutis, eoque nonnunquam hanc Deum solus operaturus sit absque concursu nostro.

Verum est quidem, nos facere nil posse absque JEsu Christo, sicut ipsemet nobis declarat in Evangelio: *Sine me nihil potestis facere.* Non dicit: *Sine me non potestis nisi parum quid facere;* sed nec parum nec multum. Absque ipso facere nihil possumus, cum omnis nostra potentia proficiscatur ab ipso solo, qui est omnipotens. Sed verum quoque est, quod ipse nil facere possit absque nobis pro obtentu salutis nostræ, eoque necessario requirat consensum nostrum, concursum nostrum, cooperationem nostram, sine quâ ipse, quamvis Omnipotens sit & infinita ratione dives in misericordia, nunquam alicujus operabitur salutem. Et si liber voluntatum nostrarum concursus necessarius non esset, si nonnisi requireretur pro salute nostrâ voluntas Dei, cur omnes homines non salvarentur, quin periret ullus? Nonne ipse vult salutem omnium? nonne mortuus est pro omnibus?

nonne meritus est, nonne satisfecit pro omnibus per magnum Passionis suæ sacrificium? Et nihilominus non omnes salvantur, eoque sola voluntas Dei non sufficiat pro salute hominum: requirit ipse consensum & concursum voluntatis illorum; & quia plerique hunc denegat, plerique damnantur ex sola culpa sua, contra voluntatem JEsu Christi, qui ipsorum volebat salutem.

Certum igitur est, quod magnum opus salutis peccatorum absolute dependeat a concursu duarum voluntatum, illâ Dei, & illâ hominis. Illa Dei est causa primaria & principalis, illa, quæ subministrat omnem virtutem necessariam pro magno hoc effectu: sed illa hominis est causa secunda, quam recipere oportet sacros motus, influxum & virtutem causæ primæ, hancque impendere ad concurrendum vere cum illâ ad eundem effectum; & concursus duarum harum voluntatum ita necessarius est, ut una absque alterâ efficiat nihil. Si Deus nollit, impossibile esset homini operari salutem suam, etiam si hanc vellet ex parte suâ; & si homo quoque non velit, Deus nunquam operabitur salutem ipsius, quamvis id faciendi habeat voluntatem: requiritur concursus Dei & hominis, estque opus, ut amborum voluntates conveniant, simulque agant, alias efficietur

Requiritur
conkursus
duarum vo-
luntatum ad
operandum
salutem nos-
tram.

Kkkkk 3

cietur

Nihil possu-
mus facere
absque JEsu
Christo, nec
ipse salvare
nos potest
absque nobis.

cietur nihil. Posito hoc tam indubitato principio, ut nemini de eo liceat dubitare.

Quid sit concurrere cum Jesu Christo ad salutem nostram.

Quæso te, considera, quid sit concursus vel cooperatio duarum causarum. Nonne hic est, quod quando operatur una, operetur quoque altera eodem tempore & per eandem actionem. Ecce tibi, quid proprie & essentialiter constituat concursum, & extra hoc nil aliud. Necessario igitur concurrere nos oportet cum Jesu Christo ad opus salutis nostræ, si perfici id volumus; oportet agere cum illo, quod agit ipse ex amore nostri. Non ergo verum est, quod permittere debeamus, ipsum agere totum solum, ipsum laborare & pati totum solum abs eo, quod nostram adjiciamus manum operi: cooperandum est nobis, id est, conjungere debemus nos ipsi, ut faciamus, quod facit ipse, pro salute nostrâ; alias dicere non possumus, nos vel parum cognoscere magnas obligationes nostras, nosque vel leviter scire, quomodo laborandum sit serio pro salute nostrâ.

Non oportet permittere, ut Jesus Christus laboret totus solus.

Quid agis, Domine, per omnes hos labores pœnosæ vitæ tuæ? Es pauper, fatigaris, jejunas, oras, consolaris, adjuvas omnes miseros, toleras injurias, contempus, dolores, tota vita tua plena est cruce & afflictione. Ecce hæc omnia divine Redemptor! Me totum impendo ad ope-

randum salutem vestram. Age, mi amabilis Salvator; nil mihi incumbit, nisi ut agere te sinam, etsi ego quidquam operis non adjiciam; tu satis es potens, ut agas solus & perficias magnum hoc opus; injuriâ afficere infinitam tuam potentiam, si apponere & ipsi vellem manum. Tu satis es dives, ut suppedites solus omnem hanc summam, quæ necessaria est ad solvendum cuncta mea debita, & satisfaciendum pro omnibus meis noxis: exponerem despectui immensos thesauros tuos, si apponere & contribuere illis aliquid vellem ex meo. Tu satis bonus es, ut ipsemet solus facere velis omnia; cum infinitâ ratione sis misericors; infinitam tuam offenderem bonitatem, si negotio, quod moliris ipse, meam impenderem curam; nonnisi fruendum mihi est quiete, tibi que relinquendum totum opus salutis meæ.

Verum an ignoras, quod licet præcipue tua à me dependeat ^{Non salvat} salus, non tamen dependeat ^{Jesus Christus} à me nisi eos, qui ^{applicare sibi} unice, quodque, si operer ante te, ^{volunt fructus} quodque operari oporteat post me ^{moris} & mecum? An nescis, quod licet ^{sua.} voluntatis meæ sit salvare omnes, omnes tamen non salvem, sed solum eos, quorum voluntas concurrat & cooperatur cum meâ; quodque nunquam aliquis suam operatus sit salutem, nec illam operari possit, absque eo, quod

quòd ipsemet admoveat manum: nihil tu facere potes absque me, sed nec ego facere quidquam possum absque te: ego inexhaustos possideo thesauros meritorum & satisfactionum plus quam sufficientium ad solvendum debita tua, & satisfaciendum etiam superabundanter pro omnibus, hominibus, qui exire possent è nihilo per Omnipotentiam Dei: servo ipsos tibi apertos, illosque offero omnibus; nunquam tamen solvi pro aliquo, nisi tantum pro iis, qui voluerunt huc suam porrigere manum, ut solverent ipsimet unam eum è propriis bonis meis.

Verum est, præstitisse me redemptionem copiosam, magisque abundantem, quam opus sit ad salvandum centenos millenos mundorum; sed omnia, quæ feci, tibi nil proderunt, nisi eorum quoque accipias partem; & partem eorum accipies nunquam, nisi cooperatus fueris mecum, id est, faciendo mecum id, quod vides fecisse me pro salutè tuâ: portavi crucem, oportet hanc te quoque portare; jejunavi, ploravi, penitentiam egi; oportet te hæc quoque facere, fui pauper, abiectus, persecutionibus oppressus; talem te quoque oportet existere; unicum meum negotium in terris fuit, tuæ invigilare salutem, contemnendo cætera omnia velut crepundia, meque dies ac noctes omnium cum charitatis fervore im-

pendendo unico huic necessario, ita te agere quoque oportet: & hoc proprie appellatur cooperari, & contribuere ex parte tuâ, quod debes, operi salutis tuæ. Et verbo unico cooperandum est cum Salvatore tuo: sinè tuâ enim cooperatione nunquam pertinges illuc. O quam pauci hoc capiunt idioma!

Loquimur libenter de abundantibus divitiis, quas Salvator acquisivit nobis passione suâ: aspicimus cum gaudio imensos & inexhaustos thesauros gratiarum, meritorum, satisfactionum, qui fructus sunt dolorum & mortis ipsius; & quando nobis dicitur, hæc omnia nostra esse, summo demulcemur solatio, cum divites evadamus in æternum. Sed quando admovenda est manus, ut illa nobis ipsis applicemus per actualem participationem afflictionum & laborum, qui protulerunt totum hunc ingentem thesaurum, tunc sumus frigidi, sumus ignavi, retrahimus manus, non nisi oculos habemus ad illum aspiciendum, in ipso complacemus nobis, ipsumque admiramur. Vah! quid prodest hoc nobis? Quid prodesset pauperi totâ vitâ suâ maximum quemdam aspexisse thesaurum? an ex eo foret ditior? si nunquam mitteret in illum manus suas, nonnè semper maneret pauper in seipso, aspiciens interim extra se magnas divitias, quarum nullam haberet partem.

libenter aspicimus thesauros Jesu Christi, non libenter mittimus manus in illos.

Ita,

Non applicantur fructus Passionis Jesu Christi per solam fidem.

Ita, dices, assentior, applicanda nobis esse merita & satisfactiones Jesu Christi, ut profint nobis; sed applicare mihi cupio illa per fidem, credendo firmiter, quod Jesus Christus dederit pro me vitam suam, & sanguinem suum. Ita cupiunt & prætendunt hæretici. Sed hæretici sunt, dum credunt, quod sola fides justificet; cum stare hæc possit in anima cum peccato mortali, & hic fides sit mortua, de qua loquitur S. Jacobus, quæ dare non potest vitam, quam non habet. Sed cæci sunt, dum credunt, fidem esse veluti manum, quæ accipiat id, quod credit, ad attrahendum illud ad se, illudque sibi appropriandum. Si non nisi credenda forent bona spiritualia vel corporalia ad possidendum illa, levi admodum haberentur pretio, & nemo remaneret pauper: fides non consistit nisi in credendo veritates, quas Deus revelat nobis; jam ipse non revelavit tibi, quod merita Passionis suæ tibi sint applicata: quando tibi revelaverit, potes id credere; & tunc applicata tibi non erunt; eò quod id credas; sed credes, quia tibi erunt applicata.

Non applicantur merita Jesu Christi per solam spem.

Non, nolo hunc modum applicationis meritorum Redemptionis mei per fidem; probè novi, illam non esse, nisi deceptionem hæreticorum; sed cupio applicare mihi illa per spem & magnam quamdam fiduciam in infinitam

ipsum bonitatem: novi, quod amet me; novi, quod dives sit in misericordia; novi, quod, quicumque speraverit in illo, non confundatur; novi denique, quod, cum mortuus sit pro me in Cruce, nolit me mori æternum in inferno. Sic Libertini & ignavi, qui semper dormire volunt in peccatis suis, colligere prætendunt fructus Passionis Jesu Christi per falsam & fraudulentam spem, quæ veræ præsumptionis non evadit notam: prætendunt, se posse esse malos cum omni securitate, eò quod Deus bonus sit; sibi metuendum non esse de peccatis suis præteritis, eò quod Jesus Christus pro iis per mortem suam satisfecerit: dicunt quoque, se deinceps committere noxas posse, quotquot voluerint, eò quod jam multo plus is solverit, quam fuerit opus ad satisfaciendum pro illis. O Deus! Nonne hoc est illudere Deo, & habere despiciatui infinitum pretium Redemptionis mundi?

Verum per hæc omnia non diceris cooperari salutis tuæ: ex adverso hæretici non invenerunt applicationem suam per fidem, & Libertini per imaginariam fiduciam suam, nisi ut liberarent se ab operatione & cooperatione per bona opera & molesta penitentia exercitia. Jam necessario cooperandum est tibi ad opus salutis tuæ, alias perficietur id nunquam;

Oportet operari cum Jesu Christo.

quam; & qui dicit, cooperari (id quod Verbum innuit) operari debet conjunctim cum alio, qui operatur, & debet amborum, ejus, qui operatur, & illius, qui cooperatur nonnisi eadem esse actio, nonnisi idem opus. Jam Jesu Christi est, operari salutem tuam, mereri, satisfacere, efficere reconciliationem tuam cum Deo Patre suo; sed tuum est, cooperari cum ipso, ut ex concursu ipsius & tuo non fiat, nisi una eademque actio, nonnisi unus idemque effectus, qui pertineat ad ambos; eoque ambobus concurrant in ipso producendo, & quilibet ad hunc contribuat ex parte sua.

Qua ratione & quo sensu debeat omnis homo ex parte esse Salvator sui ipsius.

Et per hanc regulam, quæ certissima est, verum est dicere, quod, si ipse operetur salutem tuam, tu opereris illam quoque cum illo; si ipse te redimat, tu quoque ratione quâdam redimas teipsum; si ipse mereatur, tu pariter merearis; si ipse satisfaciât, tu quoque facias satis; si ipsius merita, ipsiusque satisfactiones spectent ad ipsum eoque producat illas velut causa principalis, spectent ipsæ quoque ad te, eoque producas illas cum ipso, velut causa minus principalis; sed causa nihilominus realissima, quæ verum

præbeat concursum, ad producendum magnum hunc effectum. Verum est, quod omnia, quæ supernaturalia hic sunt, divina & valoris infiniti in his omnibus, proficiantur ab ipso solo; & ideo salus peccatorum non attribuitur nisi ipsi soli; sed verum quoque est, quod, dum exhibet tibi gratiam, teque associat sibi ad productionem actionum sanctarum, quibus conjunguntur merita & divinæ satisfactiones ipsius, dici possit, hæc esse propria tua merita, proprias satisfactiones tuas; sicque temetipsum esse ratione quâdam, qui opereris salutem tuam, teipsum, qui merearis, qui satisfacias pro peccatis tuis, quamvis id nunquam sit, nisi in Jesu Christo, & per Jesum Christum, sine quo nil potes facere.

Probè video, fatebatur noster Profelythus, me deceptum esse, quodque non sufficiat credere, vel confidere in misericordias Domini, vivendo otiosè, quodque necessarium sit cooperari cum Jesu Christo & contribuire operi salutis nostræ. Sed nondum intelligo, in quo consistat hæc cooperatio. Dicam tibi, audi & intellige benè.

LIII

ARGU.